

OBWINOWAĆ (4) *vb pf*

Oba o jasne.

fut 2 sg obwinujesz (1). ◇ praet 2 sg m -ś obwinował (1). ◇ 3 sg m obwinował (1). ◇ 3 pl m pers obwinowali (1). ◇ [plusq 3 sg m był obwinował.]

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Zarzucić komuś popełnienie czynu nagannego, oskarżyć; uznać sprawcą przestępstwa; vituperare PolAnt; insimulare Mącz [kogo] (4) : Y także go obwinował dla tego iż prągnął kroleństwa iego. BudBib 1.Mach 11/11.

[obwinować o co: iż był obwinował Katarzynę Piechównę o rzeczy ruchome i leżące KsięgaSądIwk 1597 nr 241, 1584 nr 81, 1596 nr 232.]

obwinować czym [= co] (1): Obwinowali ją [Zuzannę] cudzołóstwem/ y fkazána ná śmierć. BibRadz Dan 13 arg.

[Ze zdaniem dopełnieniowym: który był obwinował Piotra Duszka, szwagra swego, o pieniądze niepewne, aby je ten przereczony Piotr miał znaleźć i podnieść do komory swojej. KsięgaSądIwk 1584 nr 81.]

W przeciwstawieniu: »obwinować ... usprawiedliwiać« (1): Izali rozerwiesz łąd moy/ á obwinuiesz mię [impium facies me]/ łámego siebie vŕprawiedliwiáiąc? BibRadz Iob 40/3.

[Zwrot: »obwinować przed prawym«: Obwinował Stanisław Jasiak [...] Janka Osuszka przed prawym zupełnie zagajonym o zgubę swoją. KsięgaSądIwk 1596 nr 232.]

Szereg: »obwinować, winę dawać« (1): Audio in eos quos tu insimularos esse animadversum, Słyżę że ty skarano któreś ti obwinował ktorymeś winę dawał. Mącz 394d.

Synonimy: obżałować, oskarżyć.

Formacje współrdzenne cf WINIĆ.

*Cf **OBWINOWANIE, OBWINOWANY***